

ایشان دگرگونی خاصی متناسب با این ماه در زندگی خود ایجاد می‌کردند، به‌گونه‌ای که این ماه را، سراسر، به تلاوت قرآن مجید و دعا کردن و انجام دادن مستحبات مربوط به ماه رمضان سپری می‌کردند. نقل شده است: «وقتی حضرت امام در ماه مبارک رمضان در فصل گرمای نجف اشرف، برای نماز جماعت ظهر و عصر، با زبان روزه به مدرسه مرحوم آیت‌الله بروجردی تشریف می‌آوردند، هر روز، اول هشت رکعت نوافل ظهر را می‌خواندند و بعد نماز ظهر را با اذان و اقامه نسبتاً طولانی می‌خواندند و بعد از تعقیبات نماز ظهر، هشت رکعت نوافل عصر را می‌خواندند و بعد نماز عصر را با اذان و اقامه، مانند نماز ظهر می‌خواندند و بعد از تعقیبات، تشریف می‌بردند. این کار در آن سن، در آن هوای گرم و آن حال روزه، کار آسانی نبود که حتی جوان‌ها موفق به آن بشوند؛ اما امام، با اقبال تمام این‌گونه جدیت در عبادات داشتند».

کم خوری؛

به هنگام سحر و افطار، بسیار کم می‌خوردند، به‌گونه‌ای که خادمشان فکر می‌کردند که امام، چیزی نخورده است.

عبادت شبانه؛

امام توجه خاصی به نوافل داشتند و هرگز، نوافل را ترك نمی‌کردند. نقل شده است که امام، در نجف اشرف، با آن گرمای شدید، ماه مبارک رمضان را روزه می‌گرفت و با این‌که در سنین پیری بودند و ضعف بسیار داشتند، تا نماز مغرب و عشاء را به همراه نوافل به جای نمی‌آوردند، افطار نمی‌کردند! و شب‌ها تا صبح، نماز و دعا می‌خواندند و بعد از نماز صبح، مقداری استراحت می‌کردند و صبح زود، برای کارهایشان آماده می‌شدند.

آخرین ماه مبارک رمضان دوران حیات امام، به گفته ساکنان بیت، از ماه مبارک رمضان‌های دیگر متفاوت بود! امام همیشه، برای خشک‌کردن اشک چشمشان دستمالی را همراه داشتند، ولی در آن ماه مبارک رمضان، حوله‌ای برمی‌داشتند تا به هنگام نمازهای نیمه‌شبشان، از آن استفاده کنند.

توجه ویژه به قرآن؛

امام در هر فرصتی که به دست می‌آوردند، ولو اندک، قرآن می‌خواندند. بارها دیده شد که امام، حتی در دقایقی قبل از آماده شدن سفره - که معمولاً به بطالت می‌گذرد - قرآن تلاوت می‌کنند. امام بعد از نماز شب تا وقت نماز صبح، قرآن می‌خواندند.

یکی اطرافیان امام می‌گوید: امام در نجف، چشمشان درد گرفت و به دکتر مراجعه کردند. دکتر بعد از معاینه چشم امام گفت: «شما باید چند روزی قرآن نخوانید و به چشمتان استراحت بدهید». امام خندیدند و فرمودند: «دکتر، من، چشم را برای قرآن خواندن می‌خواهم! چه فایده‌ای دارد که چشم داشته باشم و قرآن نخوانم؟ شما يك کاری کنید که من بتوانم قرآن بخوانم.

برخی گمان می‌برند آنچه در «مفاتیح‌الجنان» مبنی بر ختم قرآن هر سه در ماه مبارک مستحب است، بعید و ناممکن است. اما سیره معصومین (ع) و علمای دین نشان می‌دهد که این کار مقدور و ممکن است. همچنان که یکی از همراهان امام در نجف، اظهار می‌کرد که ایشان در ماه مبارک رمضان، هر روز ده جزء قرآن می‌خواندند، یعنی در هر سه روز، يك بار قرآن را ختم می‌کردند.

علاوه بر آن، هر سال چند روز قبل از ماه مبارک رمضان، دستور می‌دادند که چند ختم قرآن برای افرادی که مد نظرشان بود، قرائت شود.

توشه‌گیری برای یک سال؛

در بیانات امام خمینی(ره) تلاش برای خودسازی در ماه رمضان، تلاش ارزشمندی است که با حفظ و مراقبت از آن می‌توان سال‌های پیش روی خود را نیز بیمه کرد. ایشان می‌فرمایند:

«ماه رمضان می‌تواند انسان را موفق به بسیاری از امور بکند. ماه مبارک می‌تواند انسان را طوریکه کند که تا ماه مبارک دیگر یا تا آخر [عمر] دیگر کنترل بشود و از آنچه رضای خداست تخطی نکند. من امیدوارم که همه ما موفق بشویم به اینکه این ماه

مبارك را با ذكر خدا و توجه به خدای تبارک و تعالی به پایان برسانیم، که خدای تبارک و تعالی در عید رمضان به ما عیدي عنایت کند».

منبع: مجله شماره 122 خانه خوبان

به علت کثر ارجاعات، پی‌نوشت‌ها در تحریریه مجله موجود است.

نشانی منبع: <https://mava.iki.ac.ir/node/729>

پیوندها

<https://mava.iki.ac.ir/files/images/articles/123456.jpg> [1]